



Arrest

**nr. 76 118 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GONNISSEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 februari 2006 het Rijk binnen en diende op 11 mei 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 30 november 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 21 februari 2006 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 10 maart 2006. U tekende op 15 maart 2006 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 8 mei 2006. Na een gehoor in dringend beroep besliste het Commissariaat-generaal dd. 27 juni 2006 over te gaan tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 30 augustus 2006 diende u een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van verblijf (G/A 175368-36345). De beslissing van het Commissariaat-generaal werd door de Raad van State gehandhaafd bij arrest van 1 juli 2010. Op 11 mei 2011 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 16 mei 2011) en het Commissariaat-generaal (dd. 20 oktober 2011) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Ethiopië. U voegde er aan toe dat u op 10 mei 2010 in België lid werd van het Ethiopian People's Patriotic Front (EPPF) en dat het EPPF een organisatie is die tot doel heeft via militaire strijd een regeringswissel te bewerkstelligen (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 20 oktober 2011, p. 2). In dit verband verklaarde u dat de Ethiopische autoriteiten het EPPF veroordeelden als een terroristische organisatie (p. 2). U verklaarde in dit verband dat spionnen van de Ethiopische ambassade in België op de hoogte zijn van de politieke activiteiten die u in België voor het EPPF ontplooid (p. 12). U voegde er aan toe dat een spion van de Ethiopische ambassade u een gratis stuk land in Ethiopië aanbood om u naar uw thuisland te lokken (p. 11) doch dat u vreest dat dit voorstel bedoeld is om u in de val te lokken (p. 12). Ongeveer 2 maanden geleden vertelde S., een spion van de ambassade, u dat de Ethiopische ambassade u op de zwarte lijst heeft geplaatst als activist en extremist (p. 15). U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: een convocatie uitgereikt door de Addis Ababa City Administration Police Commission op 04/08/2003 [Ethiopische Kalender voortaan (E.K.)] oftewel 12 april 2011 [Gregoriaanse Kalender (G.K.)], een convocatie uitgereikt door de Addis Ababa City Administration Police Commission op 04/08/2003 (E.K.) oftewel 19 februari 2011 (G.K.), 3 persoonlijke foto's van uzelf die genomen werden tijdens een meeting met Dr. B.N. in 2008 in België, een document uitgereikt door EPPF dat stelt dat u een financiële contributie leverde dd. 23/04/2003 (E.K.) oftewel 29 augustus 2011, een flyer en een attest op naam van S.H.W. uitgereikt door EPPF op 14 oktober 2011 (s.l.) en verzonden met de door u bijgevoegde envelop vanuit Eritrea.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde blijken onvoldoende te zijn om een 'vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 27 juni 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing via uitgebreide argumentatie geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde politiek engagement en bijgevolg ook niet aan de problemen die u omwille van dit politiek engagement zou hebben gekend (zie bevestigende beslissing tot weigering van verblijf dd. 27 juni 2006). Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u voorlegde om uw **tweede asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. **Er dient te worden opgemerkt dat diverse vage en weinig verenigbare verklaringen de geloofwaardigheid van uw beweringen dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van de door u beweerde politieke activiteiten die u in België zou ontplooid hebben voor het Ethiopian People's Patriotic Front (EPPF) in ernstige mate ondermijnen**. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat S. een spion is van de Ethiopische ambassade in België (p. 11, 12 en 14) en dat S. kennis heeft van elke politieke activiteit die u in België heeft gericht tegen het Ethiopische regime (p. 12). U voegde er aan toe dat S. u vertelde dat u een extremist bent (p. 12 en 14), dat S. uw politieke visie kent (p. 12), dat S. u labelde als anti-regeringsactivist (p. 13) en dat u op de lijst van de Ethiopische ambassade in België staat als activist en extremist (p. 15). Bovendien verklaarde u dat u ongeveer 2 maanden geleden een debat had met de pr-persoon van de ambassade (p. 15) die u bevestigde dat uw naam op de zwarte lijst van de ambassade stond (p. 15) en dat u soms op feesten of café uw politieke mening uitwisselt met ambassadepersoneel (p. 15). Daarenboven beweerde u 100 % zeker te zijn dat S. een spion is (p. 13 en 14) en dat de Ethiopische ambassade op de hoogte is van uw politieke activiteiten in België (p. 15). In deze zin is het dan ook bijzonder merkwaardig dat u verklaarde de volledige naam van S. niet

te kennen (p. 12) en dat u beweerde dat u niet zeker kon zijn of S. weet tot welke organisatie u precies behoort (p. 14). Wanneer de interviewer u vroeg "Hoe weet u dat S. een spion is" (p. 12) argumenteerde u dat dit een publiek geheim is voor Ethiopiërs in België (p. 12). Tevens verklaarde u, naast S., geen andere spionnen te kunnen benoemen omdat u enkele personen slechts verdenkt van spionage maar geen bewijzen heeft (p. 11). Evenmin kon u de pr-persoon van de ambassade waarmee u een debat voerde bij naam noemen (p. 15) ondanks het feit dat hij u duidelijk maakte dat uw naam op de zwarte lijst van de regering stond (p. 15). Tevens kon u in het algemeen geen enkele naam benoemen van leden van het ambassadepersoneel van de Ethiopische ambassade in België (p. 15) hoewel u eerder verklaarde dat u soms op feesten of café uw politieke mening uitwisselt met leden van het ambassadepersoneel (p. 15). Tot slot is het bevreemdend dat S. als spion u de info prijs zou geven dat u op de zwarte lijst van de ambassade prijkt als één van de activisten en extremisten (p. 15) en dat ook de pr-persoon van de ambassade u meedeelt dat u op de zwarte lijst van de regering staat (p. 15).

Bovenstaande vage en bedenkelijke verklaringen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen nieuwe elementen. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het tevens merkwaardig is dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat u op 10 mei 2010 in België lid werd van het Ethiopian People's Patriotic Front (p. 2) hoewel u hier tijdens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 16 mei 2011) geen gewag van had gemaakt. Gezien u uw tweede asielaanvraag in hoofdzaak steunt op een 'vrees voor vervolging' die onmiddellijk voortvloeit uit uw politieke activiteiten in België en de vaststelling dat u op datum van uw tweede asielaanvraag (dd. 11 mei 2011) reeds 12 maanden lid zou geweest zijn van het Ethiopian People's Patriotic Front is dit des te merkwaardiger. Aan uw bewering dat u vreesde dat uw asielaanvraag afgewezen zou worden indien u tijdens uw asielaanvraag meldde dat u lid was van het EPPF omdat deze partij door Ethiopië veroordeeld werd als terroristische organisatie (p. 2) kan weinig geloof gehecht worden gezien u toch vertrouwd was met een asielprocedure aangezien u die in België reeds eerder doorlopen heeft. Wat betreft de door u beweerde politieke activiteiten die u in België zou ontplooid hebben voor het EPPF verklaarde u dat deze voortvloeien uit uw vroegere ervaringen in Ethiopië (p. 2). Uw huidige engagement voor het EPPF kan echter enigszins in vraag worden gesteld gezien uit uw eerste asielaanvraag, waarin u beweerde vervolgd te zijn omwille van uw lidmaatschap AEUP (All Ethiopian Unity Party), bleek dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde politiek engagement en bijgevolg ook niet aan de 2 problemen die u omwille van dit politiek engagement zou hebben gekend (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 27 juni 2006). Wat betreft de door u voorgelegde convocaties uitgereikt door de Addis Ababa City Administration Police Commission op 04/08/2003 (E.K.) oftewel 12 april 2011 (G.K.) en de door u voorgelegde convocaties uitgereikt door de Addis Ababa City Administration Police Commission op 04/08/2003 (E.K.) oftewel 19 februari 2011 (G.K.) kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Enerzijds kan gesteld worden dat documenten, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (cf. supra). Anderzijds kan gesteld worden dat het toch wel merkwaardig is dat u beweerde dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u in België resideert en alhier subversieve politieke activiteiten ontplooid (cf. supra) hoewel deze door u voorgelegde politieconvocaties respectievelijk in februari 2011 en april 2011 naar uw adres in Addis Ababa (Ethiopië) werden verstuurd (zie informatie in administratief dossier). In dit verband kan opgemerkt worden dat deze door u voorgelegde politieconvocaties een gesolliciteerd karakter hebben en het er sterk op lijkt dat deze documenten opgesteld werden met als enige doel het eerder door u afgelegde asielrelaas te staven. Wat betreft de door u voorgelegde persoonlijke foto's van uzelf die genomen werden tijdens een meeting met Dr. B.N. in 2008 in België kan gezegd worden dat deze foto's geenszins een bewijs vormen voor de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en dus geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ook wat betreft het door u voorgelegde document uitgereikt door EPPF dat stelt dat u een financiële contributie leverde dd. 23/04/2003 (E.K.) oftewel 29 augustus 2011, de door u voorgelegde flyer en het door u voorgelegde attest op naam van Sheriff Hailu Weldeyes uitgereikt door EPPF op 14 oktober 2011 (s.l.) en verzonden met de door u bijgevoegde envelop vanuit Eritrea kan enerzijds gezegd worden dat deze documenten, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (cf. supra) en anderzijds dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben en het er sterk op lijkt dat deze documenten opgesteld werden met als enige doel het eerder door u afgelegde asielrelaas te staven. Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u in het kader van een regularisatieaanvraag die u indiende op 12 september 2008 een Ethiopische identiteitskaart (nr. 003287/3/12/99) voorlegde op naam van S.W.H. uitgereikt op 03/12/1999 (E.K.) oftewel 9 augustus 2007 (G.K.) te Addis Ababa (zie informatie in administratief dossier). De vaststelling dat de Ethiopische

autoriteiten, meer bepaald de Kebele Administration Office Addis Ababa u – naar uw verklaringen - een authentieke identiteitskaart uitreikten in 2007 (p. 8-9) relateert in ernstige mate de door u afgelegde verklaringen waarin u beweert dat u gezocht werd door diezelfde Ethiopische autoriteiten. De algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u deze identiteitskaart tijdens uw asielprocedure niet spontaan voorlegde en slechts wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u er een kopie van voorlegde het bestaan ervan erkende (p. 8). Daarenboven verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u in februari 2006 uw vorige identiteitskaart zelf vernietigde nadat u de grens van Ethiopië naar Kenia overgestoken was (p. 8) hoewel u tijdens uw eerste asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat uw identiteitskaart in Ethiopië in beslag werd genomen tijdens een huiszoeking (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 27 juni 2006). **Uit al het voorgaande blijkt dat in uw geval bezwaarlijk gesproken kan worden van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als “Eerste middel” een “schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” in, en als “Tweede middel” een “schending van art. 48/2 juncto art. 48/3 Vreemdelingenwet en Art. I .A.2 Conventie van Genève 28 juli 1951 gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967. van art. 48/2 juncto art. 48/4 Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, verzoeker in het tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zal het middel vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Waar verzoeker argumenteert dat “Het volstaat dus niet te verwijzen naar de beslissing van het CGVS d.d. 27/6/2006 waarin werd geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan het politiek engagement van verzoeker”, benadrukt de Raad dat hij te dezen niet bevoegd is om zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag die werd aangevochten met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Op 27 juni 2006 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van verblijf genomen en op 1 juli 2010 heeft de Raad van State het beroep tot schorsing en nietigverklaring dat verzoeker tegen deze beslissing had ingediend, verworpen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de

beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe feiten behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen, en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure.

3.2. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken *“Ik vraag opnieuw asiel aan omdat ik niet zonder papieren kan leven en omdat ik niet kan terugkeren naar Ethiopië”*, en legde er ter adstructie twee politieconvocaties neer en foto's van hem in België met B.N., oppositieleider in ballingschap van Genebot 7.

3.2.1. Vooreerst dient er te worden op gewezen dat verzoeker wel identiteitsdocumenten heeft en hij nadat zijn eerste asielaanvraag werd verworpen er voor verkoos illegaal in het land te verblijven. Zijn illegaliteit kan dan ook bezwaarlijk een tweede asielaanvraag rechtvaardigen. Integendeel dit wijst eerder op misbruik van procedure.

Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoeker ook tijdens het gehoor tijdens de tweede asielaanvraag evenmin melding maakte van het bezit van een Ethiopische identiteitskaart, uitgereikt op 9 augustus 2007 van de “Kebele Administration Office” in Addis Abeba. Dit wijst er niet enkel ontegensprekelijk op dat hij kan rekenen op de (administratieve) steun van de Ethiopische autoriteiten maar bevestigt, zoals reeds geconcludeerd tijdens zijn eerste asielaanvraag, dat verzoeker niet in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten bij zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker toont dan ook niet aan waarom hij geen paspoort kan voorleggen. Dat verzoeker zijn identiteitskaart enkel in het kader van een regularisatie-aanvraag spontaan neerlegde, maar niet bij zijn asielprocedure, en aanvankelijk zelfs ontkende over identiteitsstukken te beschikken tot hij ermee werd geconfronteerd (gehoorverslag CGVS, p.7-8), wijst er duidelijk op dat verzoeker bewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden te meer nu hij bij zijn eerste asielaanvraag een manifest gelogen verhaal verzoon. Aldus past verzoeker zijn verklaringen en documenten aan naarmate zijn asielrelaas en naargelang de in België gevoerde asiel- of regularisatieprocedure. Zijn geloofwaardigheid is dan ook fundamenteel ongedegradeerd.

3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat zijn verklaringen vaag en uiteenlopend voorkwamen, bovendien in strijd waren met objectieve informatie toegevoegd aan het dossier, en het asielrelaas dan ook ongeloofwaardig voorkwam. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het louter neerleggen van documenten in het kader van een nieuwe asielaanvraag geenszins volstaat om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen (zie RvV 28 mei 2008, nr. 11.937). Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

3.3. Verzoekers tweede asielaanvraag kan evenmin overtuigen. De commissaris-generaal verwijt verzoeker terecht dat hij zijn lidmaatschap van *“het Ethiopian People's Patriotic Front (EPPF)”* (gehoorverslag CGVS, p.2) niet heeft gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl dit de kern is van zijn tweede aanvraag en van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, reeds van in de beginfase van zijn asielprocedure zijn asielmotieven nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Van een ervaren asielzoeker zoals verzoeker, kan niet worden geloofd dat hij *“gezien het ‘illegaal’ statuut van het EPPF zijn lidmaatschap niet zomaar durfde openbaar maken. Verzoeker heeft nadien navraag gedaan en men heeft hem verzekerd dat hij alles kon vertellen”* te meer gezien hij sinds februari 2006 in België zou verblijven. Verzoeker bouwt dan ook zijn asielmotieven uit naargelang de duur van zijn verblijf in België en naargelang het verloop van de asielprocedure.

3.3.1. Het neergelegde partijdocument kan aantonen dat verzoeker de beweging (financieel) steunt maar vormt op zich geen bewijs van actief lidmaatschap. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie.

3.3.2. Dat verzoeker omwille van zijn activisme in België voor het EPPF niet gevisieerd wordt door de Ethiopische autoriteiten kan tevens blijken uit verzoekers verklaringen, die op dit punt klaarblijkelijk verzonnen voorkomen. Verzoeker verklaarde contacten te hebben gelegd met personeelsleden van de

Ethiopische ambassade in België en zou via een spion van de ambassade te weten zijn gekomen dat hij op een zwarte lijst staat als activist en extremist. De commissaris-generaal wijst immers terecht op talrijke vaagheden en hiaten in verzoekers verklaringen dienaangaande. Verzoeker weet enkel dat de spion S. heet doch kent diens volledige naam niet noch kent hij namen van personeelsleden van de Ethiopische ambassade in België met wie hij meermaals discussieerde. Verzoeker kan evenmin toelichten hoe hij met zekerheid kan weten dat S. een spion is, noch hoe hij weet dat hij op de zwarte lijst van de ambassade staat. Evenmin licht hij het belang toe van een spion om zich kenbaar te maken aan een opposant. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift pogingen om deze vaststellingen te weerleggen doch komt niet verder dan bonte, ongestaafde beweringen die evenmin worden geobjectiveerd. Verzoeker is eveneens ongerijmd waar hij enerzijds verklaarde dat de Ethiopische autoriteiten hem trachten terug te lokken naar Ethiopië met oog op zijn vervolging door hem een gratis stuk land aan te bieden (gehoorverslag CGVS, p.11), en tegelijkertijd in het verzoekschrift stelt dat de Ethiopische autoriteiten "*Het toesturen van convocaties aan vrienden en familieleden, die achterblijven op het voormalige adres van verzoeker*" hanteren als "*afschrikkingsmiddel*". Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor de vaagheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen, die dan ook onverminderd overeind blijven.

3.4. Waar verzoeker "*wenst nog te verwijzen naar volgende informatie (Algemeen Ambtsbericht Ethiopië, december 2010)*" en in het verzoekschrift een passage citeert uit dit rapport, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.5. Verzoeker beperkt zich ten slotte verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van het voorgehouden asielrelaas. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.6. Hoe dan ook, daargelaten de geloofwaardigheid en oprechtheid van verzoekers activisme in België, maakt hij niet aannemelijk dat hij om die reden nood zou hebben aan internationale bescherming. Het is immers niet ernstig de Ethiopische veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden Ethiopiërs in het buitenland die om persoonlijke redenen activiteiten ontwikkelen en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime. Het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden hem nadat hij twintig jaar geleden migreerde naar Europa, als een gevaar zouden beschouwen voor de Ethiopische regering of voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat personen met een aan hem gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Ethiopië gevaar zouden lopen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals

ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK